# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **G. O.**, zastoupené Mgr. Markem Janstou, advokátem se sídlem Palackého 267, 293 01 Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 3. 2007, č. j. 61 Az 80/2005 - 18,

**t a k t o :**

**I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 21. 6. 2005, č. j. OAM-1041/VL-10-08-2005 žalované Ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) zamítl podle § 78 odst. 7 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) rozsudkem ze dne 27. 3. 2007.

Rozsudek žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla kasační stížností, v níž uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Předně namítala, že soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se důvodu neudělení azylu. Soud podle stěžovatelky věnoval pouze minimální pozornost vlastnímu obsahu žaloby, zejména zcela pominul prověření a posouzení skutečností, které se týkaly pronásledování stěžovatelky na území Ukrajiny skupinami organizovaného zločinu. Soud podle stěžovatelky rovněž pominul faktický stav ochrany lidských práv a dodržování zákonnosti na Ukrajině, kdy státní orgány poskytují občanům nulovou právní ochranu a naopak v mnoha případech jsou to právě orgány tamních soudů a policie, které jsou organizátory vydírání obyvatelstva. Stěžovatelka od samého počátku uváděla jako důvod svého nuceného odchodu z Ukrajiny opakovaný nátlak skupin organizovaného zločinu vůči její osobě, proti němuž jí ze strany policejních složek nebyla poskytnuta žádná pomoc a ochrana. Stěžovatelka dále namítala, že soud ve svém rozhodnutí pouze obecně odkázal na ustanovení příslušných částí zákona o azylu, aniž by konkrétně uvedl důvody, pro které se žalobě stěžovatelky nevyhovělo. Soud rovněž podle stěžovatelky

zcela ignoroval obsah ustálené judikatury v oblasti ochrany lidských práv (rozsudky Evropského osudu pro lidská práva Cruz Varas a Vilvarajah). Stěžovatelka dodala, že se domnívá, že v jejím případě jsou splněny zákonné předpoklady pro udělení humanitárního azylu, jak jsou upraveny v § 14 zákona o azylu. Na základě shora uvedených důvodů, stěžovatelka navrhla, aby napadené rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka závěrem požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovatelce již jednou poskytnuta individuálním projednáním její věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatelky a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatelky.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Pokud jde o jeho výklad, lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

V souvislosti s tvrzením stěžovatelky o nedostatku důvodů rozsudku krajského soudu a nevypořádání se s obsahem judikatury v oblasti ochrany lidských práv, zdejší soud uvádí následující: K podmínkám přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu stran jeho důvodů se Nejvyšší správní soud vyjadřoval ve vícero rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 589/2005 Sb. NSS (tam viz i odkazy na prejudikaturu), v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb.NSS, v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaném pod č. 787/2006 Sb.NSS. Ve světle této judikatury lze již *prima facie* konstatovat, že rozhodnutí krajského soudu je přezkoumatelné.

K předneseným námitkám Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by byť jen naznačovaly, že by byla ve vlasti vystavena pronásledování z důvodů pro azylové řízení významných, neboť stěžovatelka pouze konstatovala, že se obává příslušníků organizovaného zločinu, kteří jí vyhrožovali zničením prodejního stánku na tržnici za to, že jim jej její zaměstnavatelka neprodala. Dále uváděla důvod legalizace pobytu v České republice. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že osoby vystavené vyhrožování z důvodu, že nechtějí prodat stánek na tržnici, netvoří sociální skupinu ve smyslu zákona o azylu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, č. j. 2 Azs 69/2003 - 48, www.nssoud.cz, *„sociální skupina ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je společenský útvar, jenž je určitelný natolik přesně, aby byl vůbec způsobilý k pronásledování. Příslušnost k sociální skupině je totiž nutno vnímat jako možnost, na jejímž základě může ČR poskytnout ochranu i z jiných důvodů motivujících k pronásledování než z důvodu rasy, náboženství, národnosti či politického přesvědčení. Takovými důvody jsou typicky příslušnost k sexuálním*

*menšinám, skupinám spojeným přesvědčením nenáboženské a nepolitické povahy a jiným skupinám, jevícím znak způsobilý k pronásledování, jenž nemusel být zákonodárci v době přijímání zákona o azylu vůbec znám. Za sociální skupinu proto nemůže být považována skupina lidí, kteří nemají v daném státě vliv, a to zejména proto, že se nejedná o objektivní ověřitelnou skutečnost, ale o pocit, jímž v určité fázi svého života může trpět takřka jakýkoli člověk v jakékoli reálně existující společnosti.“*

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, www.nssoud.cz, *„pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory.*“ Krajský soud proto nepochybil, pokud se ve svém rozhodnutí nezabýval faktickým stavem ochrany lidských práv a dodržování zákonnosti na Ukrajině.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že na Ukrajině byla pronásledována skupinami organizovaného zločinu, přičemž ze strany policejních složek jí nebyla poskytnuta žádná pomoc a ochrana. V posuzované věci je zjevné, že stěžovatelka byla pronásledována soukromými osobami. Problémy se soukromými osobami však nemohou být důvodem pro udělení azylu, pokud politický systém v zemi původu žadatele o azyl dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů. Tento závěr vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j.4 Azs 38/2003 - 36, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, www.nssoud.cz, případně v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz. Ze správního spisu vyplynulo, že se stěžovatelka sice obrátila na policii, avšak poté, když tento orgán zůstal nečinný, nikde si na tuto skutečnost nestěžovala a ani nepožádala o pomoc žádný jiný kompetentní orgán. Nelze rovněž přehlédnout již výše uvedené, že problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory.

Konečně k námitce stěžovatelky, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, Nejvyšší správní soud připomíná, že její stěžovatele o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Obdobnou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 15. 9. 2005, č. j. 7 Azs 138/2005 - 69, www.nssoud.cz. Žalovaný s ohledem na zmíněnou judikaturu nepochybil, pokud vzhledem k tomu, že posoudil žádost jmenované o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, pro nadbytečnost již neposuzoval, zda žadatelka splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť aplikace tohoto ustanovení se váže na ustanovení § 12 zákona o azylu, kterého v daném případě užito nebylo.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané

v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatelka sama žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdila, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl totiž k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu